

COL-LABORACIÓ

Per un projecte comú

Ara fa un temps, l'encontre fortuït de dos vells amics i antics escoltes, una lectura recent en comú, bons records, la feina feta i l'esperit escolta –que mai no han abandonat– els encoratjaren cap a un nou repte: preparar una publicació commemorativa dels 50 anys del Moviment Escolta a la vall de Sóller.

No els fou difícil engrescar més gent en el projecte i posar fil a l'agulla per tal de començar a perfilar el guió de la futura obra. Ben aviat, però, s'adonaren que, en aquesta empresa, hi tenien veu tots aquells que, d'una manera o d'una altra, feren i fan possible que l'Escoltisme sigui

encara una realitat a la nostra ciutat.

Avui, coincidint amb la celebració de la festa d'aniversari de l'escoltisme solleric, el que fa uns mesos era només una il·lusió vaga, a poc a poc va creixent i agafant una forma més definida i concreta. Trobades, qüestionaris i sopars han servit per reunir, parlar i recordar experiències amb els Caps d'Agrupament que, al llarg d'aquest quaranta-vuit anys, i de manera altruista i desinteressada, han portat les regnes de l'AEG Capità Angelats.

També, amb l'afany de no deixar al marge el dia a dia de l'Agrupament, els actuals caps d'unitat (Ferrerets, Llops/Daines, Ràngers/Esplet, Pioners/ Caravel·les i Ruta) han tingut un espai on deixar constància del que és i suposa fer escoltisme al segle XXI.

Ara ha arribat el moment d'obrir aquesta iniciativa a tothom que hi vulgui participar, a tots els que –per un motiu o un altre– ens sentim lligats a l'agrupament Capità Angelats i hi volem aportar el nostre granet d'arena: un comentari, una anècdota, uns records, una experiència... en definitiva: un fragment de la història de l'Escoltisme a Sóller.

És per això que us demanam la vostra col·laboració. Caps, escoltes i antics escoltes, conciliaris, tresorers, encarregats de material, membres dels diferents equips que, de manera continuada o puntual, heu participat amb l'agrupament, pares, cuiners, animadors i tots aquells que hi vulgueu dir la vostra!

Animau-vos!

Esperam les vostres aportacions a l'adreça 50aniversari@ya.com o a la secretaria de Can Dulce. Gràcies de tot cor i ... Sempre a punt!

**Josep Morell, Rosa Rullan,
Pere Crespí i Rosa Servera**

CARTES AL DIRECTOR

Les coses que no canvien

Des de Sóller on ets? fa estona que pensam que hi ha coses que per molts de canvis que es donin, segueixen igual. Per Això hem cercat situacions que puguin ser expressades a través de la imatge, però que ens serveixin per reflexionar a tots una mica. Molts d'aquests temes no són (a lo millor) prioritaris pels actuals governants, però tampoc pels membres de l'oposició. Potser, que la responsabilitat no sigui de l'Ajuntament, fins i tot potser que els responsables siguin privats. Emperò tan se val. El que pensam és que independentment del responsable, hi ha coses que SI haurien de canviar.

Així mateix, volem posar de manifest algunes qüestions que superen les típiques disputes del poder per part dels partits polítics i, per altra banda, aixecar preocupacions de les ciutadanes i ciutadans.

Per començar amb aquesta sèrie vos exposam un munt de fems que ja adquireix quasi la categoria de "monument". Es tracta d'un munt que es troba al Carrer Mallorca (Barriada de Santa Catalina) des de l'estiu del 2007! És de tots coneguts les queixes respecte del servei (privatitzat) de recollida del fems. L'empresa GESBA va guanyar el concurs de la recollida del fems al nostre municipi. Un servei que estarà en les seves mans per un bon grapat d'anys i que, en bona me-

sura, hipoteca qualsevol possibilitat d'implantar propostes modernes de recollida del fems. Unes propostes que prioritzin la reducció i el reciclatge de residus, en comptes de la simple recollida en massa. A més, la reducció i el reciclatge permet que la factura del fems que pagam sigui més barata (o cara) en funció de la quantitat i els tipus de residus que un faci.

Per altra banda, la privatització de la recollida del fems es va fer en nom de l'eficiència de l'empresa privada. No importen gaires paraules, però la imatge ens indica la qualitat i l'eficiència del servei! Empe-

rò, no és només al Carrer Mallorca on podem veure un "mal servei", sinó que per molts d'indrets del poble i del port, molta gent es demana si hi ha passat la neteja. Així mateix, l'empresa guanyadora del concurs es va comprometre (per contracte) a dur endavant una campanya de conscienciació. Se veu que això deu quedar pel darrer any de la concessió... Mentrestant, podem veure frigorífics, microones, rentadores,a alguns contenidors. Com deia en Joaquin Sabina: "nos sobran los motivos".

CONTINUARÀ.

Sóller on ets?

L'auditori municipal de Sóller

Des de la meua primera visita a Sóller he pogut gaudir de la monumentalitat que caracteritza la ciutat de Sóller, acuradament conservada i testimoni de l'esplendor econòmic que visqué en èpoques passades. He admirat el seu patrimoni modernista, l'elegància de les seves edificacions i el seu traçat urbanístic elegant i acollidor, vora les falde de la Serra de Tramuntana. Passejant pels seus carrers he pogut percebre una intensa cura per conservar el caràcter patrimonial del municipi, mantenint un ordre urbanístic del nucli històric que no el desnaturalitzés. O amb la restauració i reaprofitament d'antigues edificacions per convertir-les en equipaments públics, posant-les al servei de la seva ciutadania i evitant la seva desaparició. L'antic Hospici, el palauet de Can Dulce, l'antic convent de les Escolàpies o l'Oratori de Santa Caterina (al Port) són exemples que em semblen ben interessants. Pels carrers de Sóller sembla que no passi el temps, sense que això no hagi suposat renunciar a la modernitat dels temps actuals. Això no vol dir que Sóller no tingui necessitats pendents de resoldre, com

qualsevol altre municipi. Però al meu entendre hi ha un fet que destaca molt, en contrast amb el patrimoni urbanístic del municipi, i el seu accentuat activisme social i cultural: la inexistència d'un auditori municipal. És inaudit que una ciutat com Sóller no tingui en projecte un edifici públic d'aquestes característiques, de nova construcció o adaptant-ne algun altre adequatament. He sabut que està en marxa la restauració de l'antic teatre de la Defensora, i a més finançat per l'Estat. És una gran notícia la seva recuperació, però no n'és pas idoni. Un auditori modern ha de ser apte per acollir concerts orquestrals i de càmera. Però també representacions d'òpera i de ballet, la qual cosa requereix unes característiques acústiques i d'aforament molt específiques que un teatre com la Defensora no pot satisfer. També deu posseir alguna sala de concerts complementària més reduïda, prou espai per allotjar l'escola municipal de música (i si pogués ser, amb rang de conservatori elemental), i mantenir una agenda d'activitats que el convertissin en el centre de l'activitat cultural de la ciutat: teatre, conferències, jazz o música pop. Una polivalència i una qualitat que exigeixen un recinte molt específic. Desconec si hi ha cap altre

edifici mínimament adient, però si finalment es construfís un de nou tampoc valdria qualsevol opció: Sóller té un caràcter urbà molt marcat, que limita molt les opcions estètiques a escollir. Caldria defugir de les tendències contemporànies habituals i bastir un auditori de línies més clàssiques i monumentals, potser amb reminiscències modernistes o del neogòtic francès. Conec els moviments que han dut a terme associacions i persones a títol individual, amb diverses jornades reivindicatives i una recollida de signatures que els reportaren més de tres mil suports. Aquesta massiva mobilització social em fa concloure que un auditori a Sóller és una necessitat cultural de primer nivell, i és inaudit que no hagi cap projecte definit malgrat la contundent resposta ciutadana. Poblacions similars o més petites ja tenen el seu auditori de nova planta (Alcúdia, Sa Màniga) o el tenen en projecte (Pollença). Mentrestant, Sóller no fa cap pas per obtenir un gran escenari en condicions. En una ciutat de gairebé quinze mil habitants és una mancança molt notòria. Tot i no ser solleric, poden comptar amb la meua signatura. Si més no, amb el suport que els transmeto amb aquest escrit.

Manel Garcia